

MĚSÍČNÍK FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI

20. ROČNÍK - PRÁZDNINY 2022 - ČÍSLO 217

FARNÍČEK

Letošní světový den prarodičů a starých lidí chce znovu připomenout, že člověk ve svém stáří je darem pro společnost a pro církevní společenství. Chce postavit do centra pozornosti prarodiče a lidi nejstarší generace, kteří se velmi často ocitají na okraji rodiny.

ÚVODNÍ SLOVO

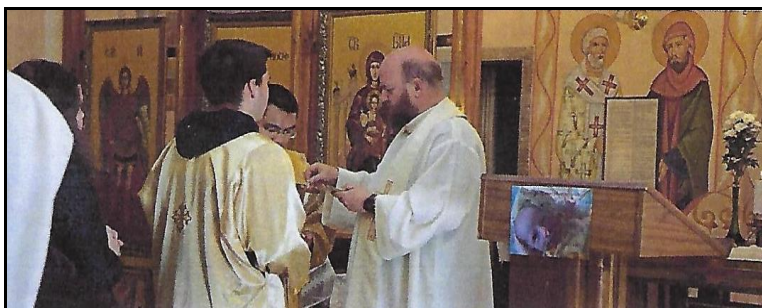
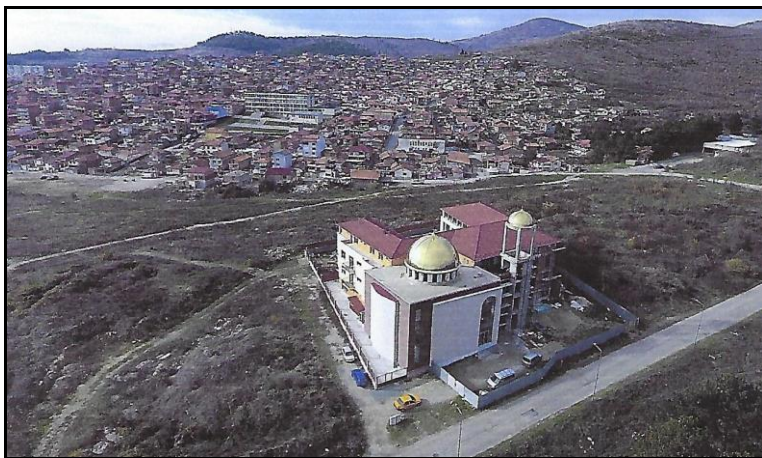
Milé sestry a bratři, čtenáři Farníčku,

vstoupili jsme do období prázdnin a dovolených. Školy jsou prázdné od dětí i mládeže, mnohá pracoviště od dospělých. Prázdné „prázdná“ je věc špatná, až zhoubná. Prázdný čas musí být naplněn něčím hodnotným – krásou přírody, lidské tvořivosti v hradech, zámcích, kostelích, obrazárnách, muzeích či relaxací v lesích, na horách nebo mořských plážích. Ale také je důležité naplňování prázdná v srdcích živými vztahy s Bohem i lidmi. Je zde velká nabídka na cyrilometodějské pouti na Velehradě, na charismatické konferenci v Brně či mariánských místech při slavnosti Nanebevzetí Panny Marie dne 15. srpna na mnoha dalších místech.

Také jste zváni na naši pouť 24. července ke svatě Anně na Lukovském. Je to zároveň 2. světový den prarodičů a seniorů. O tom se dočtete na jiném místě Farníčku.

Fryštácká salaesiánská komunita prožila týdenní dovolenou začátkem června u našich spolubratřích v Bulharsku. Bydli jsme v nově stavěném objektu pro jejich život a poslání ve Staré Zagoře. Tam se nedávno přestěhovali z Kazanlaku, kde dlouhodobě žili i pracovali. Bratři nás velmi srdečně přijali, s velkou pohostinností o nás pečovali a na některých cestách po Bulharsku doprovázeli. Více si o tom přečtete na další straně, a nějaké obrázky jsou zde a také na velké vývěsce v kostele.

Všem Vám žehná o. Josef

DOVOLENÁ FRYŠTÁCKÉ SALESIÁNSKÉ KOMUNITY V BULHARSKU

Před rokem jsme kvůli „covidu“ museli naši plánovanou dovolenou v Bulharsku zrušit, letos se to podařilo. Vyjeli jsme v neděli 5. června po obědě asi kolem 13. hodiny.

Cesta s malými přestávkami trvala 15 hodin. Ve Staré Zagoře – cíli naší cesty, jsme se u vrat dvora ocitli kolem 4. hodiny ranní. Čekal nás se speciální zednickou lžící ředitel komunity Petr Cvrkal. Na té lžici bylo šest úchytek na štamprlátka a v nich dobrý bulharský mok - rakija. Pro jistotu dvakrát – do obou nohou. Potom rychle to nejdůležitější z osobních věcí, letmá „snídaně“ a spánek do obědového času. Po něm odpolední projížďka a procházka městem a podvečer „machalou“, romskou čtvrtí s asi dvaceti tisíci Romy. Velmi zajímavé i zvláštní, v nočních hodinách nebezpečné. Na obrázku můžete vidět toto „sídlště“ a na opačném svahu salesiánský dům, kostel a školu pro romskou mládež z části hotové, z části ve fázi budování.

V úterý jsme měli částečně výjezd autem, částečně pěší putování na horu Raj, k největšímu vodopádu v Bulharsku. Cesta lesem, pohořím zhruba na osm hodin. Stálo to za to! Ve středu cesta autem do Plovdivu, podle našeho průvodce Petra Němce - nejstaršího věkem i pobyt v Bulharsku, do nejkrásnějšího i historicky nejstaršího města. Asi tříhodinové putování městem bylo úchvatné.

Ve čtvrtek dlouhá cesta k moři do Burgasu se zastávkou ve starobylých minerálních lázních, sahajících věkem dva a půl tisíc let nazpět. V pátek výjezd do Kazanlaku – původního sídla naší salesiánské misionářské komunity v Bulharsku. Prohlídka domu a města, výjezd na kopec „Budžuludža“ k obřím „posvátnému“ památníku komunismu – dnes v ruinách, pro mne s vnitřním pocitem bezduchosti a prázdnoty. Následně památník Šipka, místo bojů Bulharů proti Turkům v roce 1877, které zastavily v tažení do Evropy. Při prohlídce pocit úplně opačný. (Propojilo se mi to s válkou Rusko versus Ukrajina. Doufám, že výsledek bude stejný – zastavení ruské rozpínavosti.) Pak následovala slavnostní rozlučková večeře v jedné mimořádné restauraci s přírodním areálem, s hudebním programem a úžasnou noční ohnivou show. Po skončení návrat autem do Staré Zagory. V pátek částečně, v sobotu skoro celý den přšelo. Tak jsme se dali do balení a úklidu domu. Poté jsme měli večerní bohoslužbu (my sami v češtině s nedělními texty), před tím několikrát s bratřími ve staroslověnštině nebo bulharštině s naší tichou spoluúčastí. Pak poslední večerní posezení se spolubratřími.

V neděli ráno snídaně a po ní kolem 8. hodiny odjezd. Přes Bulharsko a Srbsko probíhala cesta velmi rychle, ale pak jsme se k maďarskému celnímu přejezdu blížili „hlemýždím tempem“. Kilometr za 2,5 hodiny. Místo plánovaného návratu ve 22 h to bylo v 0:30 h.

Byla to však – i přesto – krásná dovolená. Bohu díky!

Dle svého pohledu zpracoval o. Josef

PAPEŽ FRANTIŠEK - RODINA: MUŽ A ŽENA (PRVNÍ ČÁST)

Katecheze papeže Františka na gen. audienci, nám. sv. Petra 15. 4. 2015

Draží bratři a sestry, dnešní katecheze se zaobírá ústředním aspektem tématu rodiny, totiž velkým darem, kterým Bůh obdařil lidstvo, když stvořil muže a ženu a ustanovil svátost manželství. **Tato i příští katecheze se budou týkat různosti a vzájemnosti muže a ženy, kteří jsou vrcholem božského stvoření;** další dvě pak budou věnovány jiným tématům manželství. **Začněme krátkým komentářem prvního textu o stvoření z knihy Geneze. Čteme zde, že Bůh po stvoření světa a všech živých bytostí, učinil mistrovské dílo, totiž lidskou bytost, kterou stvořil ke svému obrazu: „stvořil člověka jako obraz Boží, stvořil je jako muže a ženu“** (Gen 1,27), jak říká kniha Geneze. A jak všichni víme, tato pohlavní různost se vyskytuje v mnoha formách života v dlouhé řadě živých bytostí. Avšak pouze v muži a ženě s sebou nese Boží obraz a podobu. **Biblický text to ve dvou verších opakuje třikrát** (Gen 1,26-27): muž a žena jsou obrazem a podobou Boha.

To znamená, že nejenom muž sám o sobě je Božím obrazem a nejenom žena sama o sobě je Božím obrazem, ale také muž a žena jako pár jsou obrazem Božím. Různost muže a ženy není výrazem protikladu anebo poddanosti, nýbrž sdílení a plození vždycky k Božímu obrazu a Boží podobě. Učí nás tomu zkušenost. **K důkladnému poznání a harmonickému růstu potřebuje člověk vzájemnost muže a ženy. Když se jí nedostává, má to důsledky. Jsme učiněni ke vzájemnému naslouchání a vzájemné pomoci.** Lze říci, že bez vzájemného obohacení v tomto vztahu – v myšlení i jednání, v citění, v práci a také ve víře – nemůže nikdo dostatečně chápat, co znamená být mužem a ženou. **Moderní a soudobá kultura otevřela nové prostory, nové svobody a nové hloubky obohacující chápání této různosti. Zavedla však také mnoho pochybností a spoustu skepse. Například se ptám, zda takzvaná genderová teorie není také výrazem frustrace a rezignace, která hodlá smazat pohlavní různost, protože se s ní již nedovede konfrontovat.** A hrozí nám, že uděláme krok zpět. **Odstranění této různosti je totiž problém, nikoli řešení. Řešit vztahové problémy je zapotřebí tím, že muž a žena spolu budou více mluvit, více si naslouchat, více se znát a více se mít rádi. Musejí se k sobě chovat uctivě a spolupracovat přátelsky. Na těchto lidských základech podporovaných Boží milostí lze stavět celoživotní manželskou a rodinnou jednotu. Manželský a rodinný svazek je vážná věc a to pro všechny, nikoli jenom pro věřící.** Chtěl bych vybědnout intelektuály, aby toto téma neopomjeli, jako by snad bylo druhotné vzhledem ke snaze o svobodnější a spravedlivější společnost. **Bůh svěřil zemi smlouvě mezi mužem a ženou. Její nezdár vysouší svět citů a zatemňuje nebeskou naději. Znepokojivé signály už se vyskytují, podívejme se na ně.** Chtěl bych mimo mnoha jiných poukázat na dva body, které by nás podle mého mínění měly naléhavěji zavazovat. **První. Nepochybně musíme učinit mnohem více pro ženu, pokud chceme vzájemnost mezi muži a ženami posílit.**

Je totiž nezbytné, aby bylo nejen více nasloucháno ženě, ale aby také její hlas měl skutečnou váhu, uznanou vážnost ve společnosti a v církvi. Způsob, jakým uvažoval o ženě Ježíš, a řekněme, že i samo evangelium, v méně příznivějším kontextu než je ten dnešní, protože v oněch dobách byla žena spíše na druhém místě, že tedy Ježíš o ženě uvažoval způsobem, který skýtá silné světlo a osvětluje cestu, která vede dál a z níž jsme ušli jenom kousek. **Ještě jsme nepochopili do hloubky, co nám může přinést ženský génius a co může dát žena společnosti a nám.**

Dovede totiž vidět věci jinak, takže doplňuje mužské myšlení. Je to cesta, kterou je třeba se ubírat tvořivěji a odvážněji. **Druhá úvaha se týká tématu muže a ženy stvořených k Božímu obrazu. Kladu si otázku, zda krize kolektivní důvěry v Boha, která nám způsobuje mnoho škody, infikuje nevírou a cynismem, nesouvisí také s krizí smlouvy mezi mužem a ženou.** Biblické podání nám totiž velkou symbolickou freskou pozemského ráje a prvotního hříchu říká, že právě společenství s Bohem se odráží ve společenství lidského páru a **ztráta důvěry v nebeského Otce plodí rozdělení a konflikt mezi mužem a ženou.**

Odtud plyne obrovská odpovědnost církve, všech věřících a především věřících rodin při znovu objevování krásy stvořitelského plánu, který vpisuje Boží obraz také do smlouvy mezi mužem a ženou. Země se plní harmonií a důvěrou, když je smlouva muže a ženy prožívána dobře. Pokud ji muž a žena společně hledají mezi sebou.

SVATÝ FRANTIŠEK SALESKÝ (+1622 400. VÝROČÍ OD SMRTI)

MÍRNOST JAKO VLÍDNOST

Každá řeholní společnost jako i každá občanská organizace nutně potřebují autoritu. Také v řízení řeholních kongregací je nutný představený, který by všechno koordinoval, přikazoval a organizoval. Svatý František Saleský pojednává o představeném v „**Úvodu do zbožného života**“, v „**Duchovních pojednáních**“ a v „**Dopisech**“. Vypočítává jejich práva, povinnosti. Vyžaduje od představeného mnoho ctností a mnoho schopností. Především ale musí být u toho, kdo přikazuje, ctnost mírnosti, kterou on nazývá vlídností. Svatý František nepodává teologickou definici. Ze všech zkoumaných textů však pochopíme, že vlídností rozuměl příjemný způsob jednání, respektující, pečlivý v zachovávaní pravidel, ale především člověka, který si zvolil to, že bude žít podle poslušnosti. Vlídnot je ctnost, která by měla být představenému vlastní. Svatý František projevuje převelikou úctu k představeným. Ve svých dopisech církevním a řeholním představeným vždycky na prvním místě připomíná, že oni zaujímají Boží místo ve vedení duší, a proto se musí všemi způsoby podobat Jemu. Odtud pramení povinnost být dokonalým. Mezi všemi ctnostmi se musí na prvním místě snažit o to, aby praktikovali pokornou vlídnot, protože je to ctnost všech ctností. Proto musí představený každé ráno, dřív než co jiného, prosit Boha, aby mu dal vlídnot, a předsevzít si, že se bude v této ctnosti cvičit. Abatyši Angelice Arnaud z Port-Royal dával vzácné rady v návodu jak praktikovat vlídnot. Poradil jí klid – v mluvení, v chůzi a v jednání. Mnohokrát svatý František prudké abatyši doporučoval, aby se ovládala v běžné činnosti proto, aby si zvykla kontrolovat se také v těžších okamžicích. Jindy tvrdil, že být vlídný neznámá být slabý, a že u představeného se vlídnot nemá podobat plachosti. Pravděpodobně nejúčinnější však je, když se to dělá klidně a vyloučí se každý stín vášně. Je třeba volit co nejvhodnější psychologický okamžik. Není vhodné například někoho napomínat tehdy, když upadl do melancholie nebo je indisponovaný. Jde o to, aby se počkalo na vhodnou chvíli, až pomine to, co ho zneklidňovalo, a pak jednat s co možná největší diskretností. Když je výtka inspirovaná vášní nebo když padne do rozhněvaného srdce, není přijata a stane se nenáviděnou.

DOKONČENÍ Z PŘEDCHÁZEJÍCÍ STRANY

Častokrát je dobré co možná nejvíce mlčet a mlčením přejít i podrobnosti, o kterých se dobře ví. Toto není pokrytectví, ale je to kvůli dobru dotyčného člověka. V „Duchovních pojednáních“ nacházíme shrnutou myšlenku, že se u Františka z mírnosti stala vlídnost, pohotovost všechno vidět a naslouchat všemu, pohotovost vyplnit to, co je od nás požadováno, pohotovost zapomínat, příjemný způsob při nařizování a napravování. Zkrátka mluvit dobře o všech, smýšlet dobře o všech a konat dobře všem.

CHYBY PROTI VLÍDNOSTI

Prvním nepřitelem vlídnosti je sebeláska, protože se zahnízdí v našem nitru. Jejím účinkem jsou: zneklidnění duše, odtržení se od Boží lásky a nevrlost vůči bližnímu.

V tomto smrtelném životě je třeba se smířit s tím, že nás překvapují vášně. Vlastní sebeláska umírá jenom s naší smrtí. Je třeba, abychom snášeli její smyslové projevy nebo tajné odezvy během našeho pozemského vyhnanství.

DŮLEŽITÉ JE, ABYCHOM S NÍ NESOUHLASILI

Nebezpečnost sebelásky spočívá v tom, že se kamufluje do tisícových způsobů a pod nejvznešenějším oděním, nevyčerpatelně ničí také nejvznešenější činnosti. Svátý František pak definuje sebelásku jako „nudnou neřest“. Především je třeba vyznat tato pokušení, ale potom se nezkoumat a soustředit pozornost na myšlenky vznešené, mít srdce plné důvěry v dobrotu Boží. Vícekrát zdůrazňuje, že sebevíce umrtvená sebeláska nikdy neumírá a čas od času při různých příležitostech v nás vytváří pocity nedobré... Častokrát spí jako liška, ale pak se najednou vrhne na slepice. Janě de Chantal, zarmoucené kvůli málo pokorným pocitům, ještě výslovněji napsal, že sebeláska neumírá, jen pokud neumřeme my a má mnoho způsobů, jak se skrýt v duši tak, že se nikdy nenechá vystěhovat. Ona je prvorozenou chybou. Lékem, který vštěpuje a na jiném místě o něm i jasně mluví, je to, abychom se příliš nestarali o naši sebelásku, ale spíše o to, jak Boha milovat intenzivněji a být k bližnímu vlídný. Konkrétní věci však neprohluje. Omezuje se jen na rozlišení mezi pýchou, vnějším projevem pýchy a duchem pýchy. „Když se pyšně projevíš, to je vlastně pýcha. Jestli se to bude nesčetněkrát opakovat, zrodí se z toho zvyk. Když takové věci budeš vyhledávat a budeš nacházet zalíbení v takovém chování, tak to je duch pýchy.“ Pro neřesti, které jsou opakem vlídnosti, stále sleduje toto schéma. Vypočítejme některé z těchto vášní.

1. Netrpělivost, považovaná za ovoce pýchy, se přímo protíví vlídnosti.
2. Je logické, že v takovém stavu duše je přechod k nesvornosti nejčastější vášní v řeholních domech i s důsledkem, jakým je zmatek v komunitním životě a ničení ducha rodiny.
3. Žárlivost je světcem definovaná jako „mor“ komunit. Mezi ženami je velice rozšířeno žárlivé napodobování – každá chce dělat to, co dělají ty druhé – zvláště v modlitbě a umrtvování. Zapomínají na to, že mají svoji vlastní cestu. Obecné směrnice pro uzdravení z těchto nenávislných citů je vytvoření přátelských vztahů mezi všemi lidmi v komunitě. Přátelstvím chápe svátý František setkání dvou lidí založené na důvěrnosti, shodě a vzájemnosti. Poté vyžaduje určitou výlučnost, která ale nevede k izolaci ve dvou. Pokud se oboustranná a vzájemná výměna týká lásky, zbožnosti, křesťanské dokonalosti, tehdy bude přátelství velice vzácné. Bude přímo vynikající, protože pochází od Boha. Takové přátelství bude trvat věčně.

BŮH DÁVÁ RODIČŮM SÍLU K DOPROVÁZENÍ DĚTÍ V NESNÁZÍCH

Papež František pokračoval v cyklu katechezí věnovaných sv. Josefu, tentokrát interpretoval čtyři Josefovy sny, o nichž je řeč v evangeliu. Připomněl v tomto kontextu těžkosti rodičů, kteří se musí vyrovnávat s těžkostmi a bolestmi svých dětí a povzbudil rodiče, aby prosili v těchto chvílích o přímluvu sv. Josefa.

Dnes bych se rád zaměřil na postavu svatého Josefa jako **muže, který sní**. V Bibli, stejně jako v kulturách starověkých národů, byly sny považovány za prostředek, skrze který se zjevoval Bůh. Sen symbolizuje duchovní život každého z nás, onen vnitřní prostor, který je každý z nás povolán pěstovat a střežit, kde se Bůh projevuje a často k nám promlouvá. Máme v sobě mnoho dalších hlasů. Jsou to například hlasy našich obav, minulých zkušeností a nadějí; ale také hlas zlého, který nás chce oklamat a zmást. Proto je důležité umět rozpoznávat Boží hlas uprostřed ostatních hlasů. Josef ukazuje, že dokáže pěstovat potřebné mlčení a především umí se správně rozhodnout na základě Slova, s nímž se k němu Pán v nitru obrací.

V prvním snu anděl pomáhá Josefovi vyřešit dramatickou situaci, v níž se ocitá, když se dozví o Mariině těhotenství: *„Neboj se vzít k sobě svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Duchu svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“* Josefova reakce byla okamžitá: *„Když se probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal“*. Mnohdy nás život staví před situace, kterým nerozumíme a které zdánlivě nemají řešení. Modlitba v těchto chvílích znamená, že necháváme na Pánu, aby nám ukázal, co máme dělat.

Druhého zjevení ve snu se Josefovi dostává, když je život dítěte Ježíše ohrožen. Poselství je jasné: *„Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uteč do Egypta a zůstaň tam, dokud ti neřeknu. Herodes totiž bude po dítěti pátrat, aby ho zahubil.“* (Mt 2,13). Josef bez váhání uposlechl. V životě zažíváme nebezpečí, která ohrožují naši existenci nebo existenci těch, které máme rádi. Modlitba v těchto situacích znamená naslouchat hlasu, který nám může dodat stejnou odvahu jako Josefovi, abychom těžkostem čelili a nepodlehli.

V Egyptě Josef čekal na znamení od Boha, že se může vrátit domů – a právě to je **obsahem třetího snu**. Anděl mu vyjevuje, že ti, kdo chtěli dítě zabít, jsou mrtví, a přikazuje mu, aby odešel s Marií a Ježíšem a vrátil se do své vlasti. *Josef „vstal, vzal dítě i jeho matku a odebral se do izraelské země“*. Když však na zpáteční cestě *„uslyšel, že je v Judsku místo svého otce Heroda králem Archelaus, bál se tam jít“*. Zde je tedy **čtvrté zjevení**: *„A podle pokynu ve snu se odebral na území galilejské. Šel tedy a usadil se v městě, které se jmenuje Nazaret“*. Rovněž strach je součástí života a také potřebuje naši modlitbu. Síla modlitby vnáší světlo do temných situací.

Myslím v tuto chvíli na mnoho lidí, kteří jsou zdrceni tíhou života a nedokáží již ani doufat ani se modlit. Kéž jim svatý Josef pomůže, aby se otevřeli dialogu s Bohem, našli světlo, sílu, pokoj a pomoc. Myslím také na rodiče, kteří se potýkají s problémy svých dětí, dětí, trpících nemocí, někdy nevyčísitelnou. Myslím na rodiče, kteří vidí jinou sexuální orientaci u svých dětí... Myslím na rodiče, kteří vidí své děti odcházet, umírat, kvůli nemoci nebo také kvůli klukovinám. Myslím na rodiče, kteří vidí, že si jejich děti nedokáží poradit se školou a nevědí, co v tom mohou udělat...

DOKONČENÍ Z PŘEDCHÁZEJÍCÍ STRANY

Rodičovských problémů je mnoho, zamysleme se, jak můžeme pomoci.

Chtěl bych těmto rodičům říct: Neděste se. Mějte však na paměti, jak svou situaci řešil Josef a prostě ho o pomoc.

V Buenos Aires mne vždycky hluboce dojímalo, když jsem autobusem projížděl kolem vězení, kde stála dlouhá fronta lidí, kteří přicházeli navštívit vězně. Stály tam maminky, a mne to dojímalo, protože stály před problémem dítěte, které pochybilo, bylo ve vězení, a ony ho nenechávaly samotného, nestyděly se, doprovázely ho.

Modlitba je vždycky neoddělitelně spojena s čínorodou láskou. Josef se modlil, pracoval a miloval, a proto vždycky dostával to, co potřeboval.

Svěřme se nyní sv. Josefu a jeho přímluvě.

**Svatý Josefe, ty jsi mužem, který sní,
nauč nás obnovovat duchovní život
jako vnitřní místo, kde se Bůh zjevuje a kde nás zachraňuje.
Zbav nás myšlenek na to, že by snad modlitba byla zbytečná;
pomáhej každému z nás, abychom se řídili tím, co nám Pán ukazuje.
Kéž je naše uvažování ozářeno světlem Ducha,
naše srdce povzbuzeno Jeho silou
a naše obavy vysvobozeny Jeho milosrdenstvím.
Amen.**

připravil o. Josef

II. SVĚTOVÝ DEN PRARODIČŮ A SENIORŮ

„Ještě ve stáří budou přinášet užitek“

„Ještě ve stáří budou přinášet užitek“ (Ž 92,15) je téma papežského poselství k teprve druhému Světovému dni prarodičů a seniorů. Letos připadá na 24. červenec.

Papež tento den vyhlásil loni a datum stanovil na neděli v blízkosti svátku Jáchyma a Anny, prarodičů Panny Marie. Zároveň František starší lidi vybízí, aby „bděli sami nad sebou“ a učili se aktivnímu stáří včetně duchovního života, vztahů s okolím a pomoci potřebným.

Senioři podle něj nesou velkou odpovědnost – zvláště jako pamětníci války – pečovat „nejen o vlastní potomky, nýbrž o všechny neznámé a vyděšené vnuky, kteří přicházejí z Ukrajiny, Afghánistánu či Jižního Súdánu“.

Senioři se tak mají stát tvůrci „něžné revoluce“ pomocí modlitby.

Se svolením autorů těchto krásných svědectví – jednoho o úžasném dědovi a druhého o skvělé babičce – dáváme jako povzbuzení pro všechny naše dědečky a babičky.

(texty na str. 9 a 10)

ROZLOUČENÍ S DĚDOU KARLEM BARDODĚJEM

Děkuji vám všem, že jste se přišli rozloučit s dědou. Budu říkat děda, protože jsem ho tak 16 let s láskou oslovovala a nedovedu si představit, že dnes by to bylo jinak.

Bylo pro mě těžké tyto řádky psát, protože mi to připadá jako včera, když jsem psala dědovi gratulaci k narozeninám. A je ještě těžší je teď číst.

Děda byl dobrý člověk, dobrý manžel, skvělý tatínek synovi Kájovi a dceři Pavlínce, jak jim s láskou říkával. Byl úžasným tchánem pro mě i pro Martina. **Ale hlavně byl teď milujícím dědečkem pro Anetku, Andrejku, Dominika, Verunku, Beatku.**

Pro naši nejmenší Kristýnku tu byl jen chvílička, kromě pár fotek nebude mít na dědu žádnou vzpomínku. Proto tady slibuji, že jí budu o dědovi vyprávět. O tom, jak byl rád, že se nám narodila, jak nakukoval do kočárku, jak na ni volával a jak se na něj smála. Taky jí budu vyprávět o jeho životě.

Děda se narodil jako druhé dítě Janovi a Jiřině, jeho dětství nebylo zrovna růžové, protože po smrti maminky zůstali se sestrami a s tatínkem sami. **Na dětství děda hlavně vzpomínal tak, že nikdy nebyl ve školce, ale za to do školy musel chodit i v sobotu.**

Se smíchem vždy říkal, že chodil i na vysokou, protože zemědělské učiliště mělo pět pater a to je prý opravdu vysoká škola. Děda byl férový, upřímný, milující člověk: pro svou manželku Věrku a své dvě děti by snesl modré z nebe. Vždy se snažil, aby se měli co nejlépe. A čím víc se jeho rodina rozrůstala, tím byl šťastnější. U nás vždy s láskou, pýchou a hrdostí mluvil o Pavlínce a její rodině a vím, že stejně miloval i nás. Děda byl přátelský, společenský, veselý. Měl rád život, rád zpíval, s babičkou protančili nejdny střevíce, těšil se na oslavy, hody, besedy, výlety. Měl smysl pro humor a na jeho oblíbenou větu *Ryngloty a trnečky, všechno patří do bečky!* si vzpomeneme vždy na konci léta. Miloval nás - svou rodinu, celým svým velkým srdcem. A my milovali jeho!

A nikdy ho milovat nepřestaneme! Věřím, že jsme mu všichni dělali radost a že mohl být na nás hrdý!

***Dědo, z celého srdce Vám za vše děkuji!
Budete nám chybět!***

ROZLOUČENÍ S MILOVANOU MAMINKOU, SESTRÍČKOU, BABIČKOU, DOKONCE PRABABIČKOU, TETOU, ŠVAGROVOU, KAMARÁDKOU, PANÍ ZDENKOU HOVADÍKOVOU

Zdenička se narodila 31. 1. 1932 rodičům Marii a Josefovi Matušincovým ve Valašské Senici jako jejich první dítě. Rodina se pak rozrostla dále o sestry Lidušku, Marušku, Danušku a bratra Josefa. Bez výjimky všechny z celého srdce milovala a i poté, co se vdala, se s nimi často vídala. S láskou společně strávili krásné chvíle na několika revírech, protože jejich tatínek byl hajný.

Na tyto krásné chvíle vzpomínala nejraději, a to až do svých posledních dnů.

Její život byl ale protkáán i několika těžkými chvílemi. Jako malá absolvovala dopravní nehodu, která jí přivodila těžké zdravotní komplikace. Rovněž tak ji zasáhla II. světová válka, kdy rukou německého gestapa na nějaký čas přišla o svého milovaného tatínka. Šrámy na duši zůstaly, ale byly vykoupeny **rodinným** štěstím a rovněž tak měla možnost celý život vykonávat práci, která ji naplňovala. Pracovala jako zdravotní laborantka a tato práce byla pro ni mnohem více zálibou a službou pro ostatní než prací.

Potkala také muže svého života, manžela Josefa, se kterým měla tři děti: Josefa, Magdu a Zdeničku, které ale bohužel nebylo přáno, aby mohla strávit na tomto světě více času než jen pouhých pár dnů. Svě děti milovali a vychovávali ve víře a vnukli jim ctnosti a hodnoty dobrého člověka. Pro svou rodinu se obětovala, nikdy neváhala s čímkoli pomoci. Rodina si je vědoma, že byla jejich andělem strážným a já věřím, že jím i nadále bude.

Od Pána Boha mi byl dán dar, a to ten, že jsem měla možnost strávit s babičkou velkou část svého života. Bylo to celých pět let, období, které bylo krásné, ale zároveň i náročné. Bylo těžké vidět, jak ji opouští její pověstný elán a jak se slova jejích oblíbených písní ztrácela společně s časem, který jí byl na tomto světě dán... Věřím však, že byla mezi námi šťastná. Ačkoli nás babička už opustila, mám stále pocit, že je tady s námi. Stále čekám, že uslyším její hlas... ***Myslím si ale, že pocit její všudypřítomnosti není pouze pocitem, věřím, že na nás stále dává a bude dávat pozor.***

DNY DOBRÉ VŮLE NA VELEHRADĚ

Ve dnech 4. a 5. července 2022 ožije Velehrad tradičními cyrilometodějskými oslavami, kterých se každoročně účastní na 30 tisíc lidí. Velehradské slavnosti letos připomenou 100. výročí založení organizace Charita ČR a také zahájí přípravy na nadcházející 100. výročí smrti Antonína Cyrila Stojana (v roce 1923). V pondělí 4. července, v předvečer státního svátku České republiky Dne slovanských věrozvěstů, proběhne benefiční koncert Večer lidí dobré vůle. Hudební hostitel Jiří Pavlica s Hradišťanem si na velehradské pódium pozve řadu zajímavých hudebních hostů – Adama Plachetku, Annu K.

i ukrajinskou zpěvačku Lilii Makovka Ostapčuk s manželem Olexijem. Ti vystoupí za doprovodu Jiřího Pospíchala a Slovákckého komorního orchestru, členů Filharmonie Bohuslava Martinů Zlín a dirigenta Stanislava Vavříčka. Cílem Večera lidí dobré vůle je podpořit a povzbudit všechny lidi dobré vůle v době, která je složitá a plná výzev.

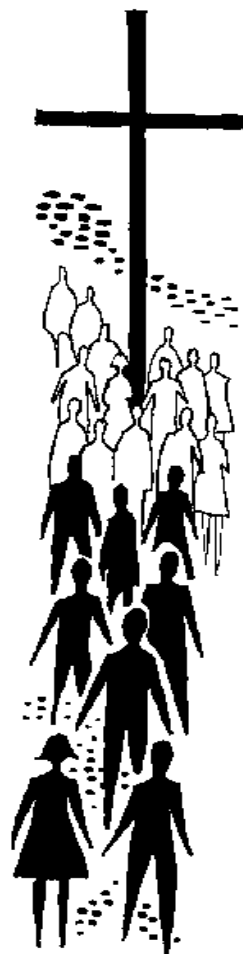
„Z Velehradu, klíčového místa našich dějin, chceme předat našim spoluobčanům víru, naději a lásku. Chceme povzbudit především rodiny, které se dostaly do složitých situací, a také organizace a jednotlivce, kteří v naší zemi pomáhají uprchlíkům z válečných konfliktů,“ uvedl tajemník Dnů lidí dobré vůle Josef Kořenek. Výtěžek z koncertu poputuje na Konto lidí dobré vůle. Peníze dostane NF ADIUVARE, který založil arcibiskup Jan Graubner. Další finanční prostředky budou rozděleny potřebným studentům z naší země a z válkou postižené Ukrajiny.

ČERVENEC

- 3.7. 14. neděle v mezidobí
5.7. Slavnost svatých Cyrila a Metoděje
10.7. 15. neděle v mezidobí
11.7. Svátek svatého Benedikta
17.7. 16. neděle v mezidobí
22.7. Památka svaté Marie Magdalény
24.7. 17. neděle v mezidobí
25.7. Svátek svatého Jakuba, apoštola
26.7. Památka svatých Jáchyma a Anny
29.7. Památka svaté Marty
31.7. 18. neděle v mezidobí

SRPEN

- 1.8. Památka svatého Alfonsa z Liguori
4.8. Památka svatého Jana Vianneye
6.8. Svátek Proměnění Páně
7.8. 19. neděle v mezidobí
8.8. Památka svatého Dominika
10.8. Svátek svatého Vavřince
11.8. Památka svaté Kláry
14.8. 20. neděle v mezidobí
15.8. Slavnost Nanebevzetí Panny Marie
20.8. Památka svatého Bernarda
21.8. 21. neděle v mezidobí
22.8. Památka Panny Marie Královny
24.8. Svátek svatého Bartoloměje, apoštola
27.8. Památka svaté Moniky
28.8. 22. neděle v mezidobí
28.8. Umučení svatého Jana Křtitele

Farníček přeje všem krásné a pohodové prázdniny a dovolené.

Ať načerpáte nové síly do dalších dnů a měsíců letošního roku.

Ať Vás na vašich cestách vždy provází a chrání Pán.

***A pokud navštívíte nějaká zajímavá (poutní) místa, můžete se o své zážitky
podělit s ostatními čtenáři v dalších číslech našeho farního časopisu.***

Už teď se těšíme na vaše příspěvky nebo pozvánky.

Vaše redakce.

BIBLICKÁ ZVÍŘATA

***Dokážete správně odpovědět na otázky týkající se zvířat v Bibli?
Odpovězte na otázky s pomocí biblické citace nebo nápovědy.***

Pomocí kterého zvířete Noe v Arše zjistil, že voda už opadla?

***Gn 8, 8-12**

Jaké zvíře bylo Abrahámem nakonec obětováno místo syna Izáka?

***Gn 22, 9-13**

Které zvíře roztrhl silák Samson holýma rukama?

***Sd14, 5-6**

Které zvíře spolkl Jonáše, když se mu nechtělo do Ninive?

***Jon 2**

O kterém zvířeti řekla Ježíš, že projde snáze uchem jehly než boháč do nebe?

***Mt 19, 24**

O jaká zvířata musel pečovat marnotratný syn, když odešel od otce?

***Lk 15, 11-24**

Jakému zvířeti se dostalo té cti, že mohlo přivést Ježíše do Jeruzaléma?

***Mk 11,4-10**

Jaké zvíře připomnělo apoštolu Petrovi, že zapřel Pána Ježíše?

***Mt 26, 74**

Čeho ulovili apoštolové po Ježíšově zmrtevýchvstání 153 kusů?

***Jan 21, 11**

Které zvíře ohrozilo život apoštola Pavla na ostrově Malta

***Sk 26, 1-6**

Nápověda:

Beran, had, holubice, kohout, lev, oslátko, ryby, velbloud, vepř, velryba

FARNÍČEK – ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. MIKULÁŠE VE FRYŠTÁKU

Redakční rada: P. Josef Brtník, Mgr. Pavel Nášel

VYCHÁZÍ MĚSÍČNĚ, URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU, NEPRODEJNÉ

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST FRYŠTÁK, P. I. STUHLÉHO 25,

763 16 FRYŠTÁK, TEL: 577 911 005

E-mail: farnicek@post.cz, internet: <http://www.farnostfrystak.cz>.

UZÁVĚRKA PRO VAŠE PŘÍSPĚVKY VŽDY DO 20. DNE V MĚSÍCI

VYŠLO 2 . 7. 2022 V NÁKLADU 200 KS.